

lige Ting, saadanne fuldstændig usømmelige Ting, naar Amtmanden uden Nødvendighed paa den Maade angriber Mænd, som han aldeles ikke har nogen som helst Ret til at bebrejde Nogetsomhelst, naar en højtstillet Embedsmand gjør det, saa kan det have de allerfordærveligste Virkninger; thi paa den ene Side er det en Opmuntring til fortsat Kryberi, og der er allerede flet og sfer fra andre Sider Opmuntringer nok i den Retning. I enhver Tid, hvor Regjeringen er reaktionær, og hvor den som her til Lands gaar imod Forsatningen, i enhver saadan Periode vil der altid være en hel Del Bærme i Samfundet, som er parat til at begaa de største Væselseser bare for at indbynde sig hos Magthaverne. Der er altid i Samfundet en stor Del foragtelige, sjattede Karakterer, som aldrig have en bestemt Overbevisning om nogen Ting, som aldrig tør vove Noget. De ere naturligvis srag med til at raabe Hurra, for hvad der saa sker, og navnlig til at gjøre alt for at tilsole deres Modstandere. Det er bleven en Praxis herhjemme, at efterhaanden som Regjeringspartiet bliver slettere og slettere, sole disse Folk dets Modstandere til, skjælde dem ud for alt muligt, tillegge dem de værste Egenstaber. Det er en Praxis her i Danmark — en sørgelig Praxis — men det er nu en Gang saadan, og det er dog Noget, der for Alt i Verden burde alvorlig modarbejdes. I Stedet derfor giver inidlertid denne overordnede Embedsmand os ligefrem et glimrende Exempel i saa Henseende. Han staar op og i en Staaftale kalder han de Mænd, der ere sendte her ind af Befolkningen, og paa hvis Værelse ingen med nogen som helst Ret har kunnet sætte den mindste Plet: „glattungede, samvittighedsløse Jøreere og Bondesfangere!“ Vi have ingen Samvittighed, ikke det mindste, vi „fortjene med Rette Navnet Bondesfangere!“ Naar man veed, hvad dette Begreb er for Noget, at det betegner Folk, som gjør sig til Opgave at bedrage Bønder for deres Benge ved at føre dem paa gale Veie — altsaa er en ligefrem Injurie — bliver denne Udtalelse saa meget interessanter. Men ikke nok med, at en saadan Embedsmand, der altsaa staar der som den umiddelbare Voqter for god Tone, og som Embedsmand skulde hufte paa, at han i denne Egenstabe skal staa upartist overfor de forskjellige Samfund, han har med at gjøre, stiller sig op og udlynger ligefremme Injurier, som selv om man vil være saa human at antage, at han ikke har været ædru, alligevel ere af en saadan Natur, at de maa betegnes som grove Fornærmelser — ikke nok med, at han derigjennem giver et daarligt Exempel og i Stedet for at være en

Haandhæver af god Tone og Ret her i Landet opmuntrer al mulig flet og smudsig Tone, opmuntrer alt det Krapph, der vælter sig omkring i Hælen paa Magthaverne, opmuntrer det til at opføre sig saa gement som vel muligt — ikke nok dermed, men samtids sojer han sin egen Stand ned i Befolkningens Onddomme paa en saadan Maade, at det ikke kan ste stærkere eller hurtigere. Thi det er dog aabenbart: hvilken Magtelse kan Befolkningen mere have for sine Embedsmænd, hvor meget man end onsker, den maa have det, naar de udtale sig paa en saa, ja jeg vil ligefrem siage sig Maade, som det er flet ved dette Fællesmaaltid? Jeg har med Willie udtalt mig meger stærkt om dette; thi den paagjældende Embedsmand, hvem jeg ikke kjender personlig — helbigvis — har havt Leilighed nok til at tilbagefalde eller modificere sine Ytringer, men han vil ikke. Han betragter dem som en fortjenstlig og smuk Handling, og de staa nu hele Landet over som noget, han har sagt. Derfor siger jeg: Saa skal det ogsaa paatales her i denne Sal, at Regjeringen ikke har fundet Anledning til at tage fat paa denne Mand og lære ham den Tone, som han meget haardt trænger til at lære. Regjeringen, der ellers er saa ivrig for at fjærne andre Embedsmænd, der aldrig have stødt an mod god Tone, men som vove at have en anden Mening end den, lader ganske rolig sine egne Beundrere sidde omkring i Landet og opføre sig paa en for Embedsstanden saa bestemmende Maade. Sa — saa forskætter den samme Embedsmand endvidere med en hel Masse ont, at han beder Gud aabne Folkets Øjne, osv., — men alt det kunne vi lade ligge.

Jeg tror, at jeg med alle disse Exempler, jeg her har fremdraget, har givet mig selv Ret til at betegne den nuværende administrative Tilstand herhjemme som i Buid og Grund paa Afveje. Vi har ikke blot en Administration, hvorunder der ingen Ting fremmes, men en Administration, hvorunder det fremmes, som aldrig skulde have Lov at fremmes, hvor alt Glet kommer frem og alt Godt slygner hen. Saadan er det, og hvorfor er det saadan? Er det, fordi den høje Regjering selv er flet eller har særlige Tendenser til at finde det godt og rigtig, som paa den Maade er flet? Paa ingen Maade. Jeg er overbevist om, at den højtærede Indenrigsminister, da han læste sin Amtmands Escapade i Thisted, selv har været en af de første til at finde den i høieste Grad modbydelig. Jeg er vis paa, at Ministeriets Medlemmer selv forstaa, hvor usømmeligt og daarligt Saadant er. Jeg er ogsaa vis paa, at det ingenlunde skyldes